

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Primljeno.

02 -01- 2017

Poslovni broj: Usž-1683/16-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Marine Kosović Marković, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja

kojeg zastupa opunomoćenik , odvjetnik iz ,
, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja, zastupanog po istom opunomoćeniku, protiv presude Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 4 UsI-1669/15-9 od 23. ožujka 2016., na sjednici vijeća održanoj 28. rujna 2016.

presudio je

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: 4 UsI-1669/15-9 od 23. ožujka 2016.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-08/15-01/971, urbroj: 376-05/MB3-15-6(IM) od 2. studenog 2015., kojim se odbacuje zahtjev za rješavanje spora korisnika, ovdje tužitelja, s operatorom javnih komunikacijskih usluga zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka.

Tužitelj je protiv osporene presude izjavio žalbu, kojom istu pobija u cijelosti zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu te pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom navodi kako je sasvim slučajno saznao da mu je ponuđen ugovor za paket

i da je takav ugovor sklopio pa je, dana 18. lipnja 2015., uputio pritužbu operatoru, koji je dana 29. srpnja 2015. evidentirao paket (koji ugovor je i htio sklopiti s operatorom), a da bi isti bio aktiviran tek 8. listopada 2015., što znači da je tužitelj cijelo to vrijeme, sve do aktiviranja paketa 8. listopada 2015., plaćao veću cijenu usluge zbog pogreške djelatnika operatora. Na zahtjev tužitelja, operator mu je u više navrata priznavao dio višeplaćenih iznosa, ali obzirom da ti odgovori operatora nisu bili jasni i iz njih nije bilo moguće utvrditi koji iznos je tužitelju trebao biti priznat za taj cijeli period, tužitelj je svojim zahtjevom od 11. prosinca 2015. tražio od operatora da mu dostavi izvješće po mjesecima o točnim iznosima koje je trebao platiti za paket I . Tužitelj je odgovor dobio tek 15. siječnja 2016., čime je operator postupio protivno odredbi članka 50. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08., 90/11., 133/12.,

80/13. i 71/14.-dalje: ZEK). Na kraju je operator, dana 8. siječnja 2016., isključio tužitelju telefon i Internet, ali mu prije isključenja nije dostavio pisanu opomenu radi plaćanja dugovanja, čime je postupio protivno odredbi članka 41., članka 48. i članka 50. ZEK-a. Iz svega navedenog razvidno je da se ovdje radi o sporu između tužitelja kao pretplatnika i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s iznosima kojima je korisnik zaduživan od strane operatora za pruženu uslugu za svaki mjesec od dana zaključenja pretplatničkog ugovora, slijedom čega je tuženik nadležan za rješavanje tog spora, tako da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pogrešno primijenio materijalno pravo, odnosno odredbu članka 51. stavka 1. ZEK-a. Povredu citirane zakonske odredbe tužitelj nalazi i u tome što tuženik prije donošenja pobijanog rješenja nije pribavio mišljenje unutarnje ustrojbene jedinice za zaštitu prava korisnika usluga, konkretno Povjerenstva za zaštitu prava korisnika usluga, te je pogrešno primijenio odredbu članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), jer nije bilo uvjeta za odbacivanje zahtjeva tužitelja. Zbog navedenog tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi prvostupanjsku presudu od 23. ožujka 2016. godine.

Tuženik, u opširnom odgovoru na žalbu, u cijelosti prigovora žalbenim navodima, smatrajući ih neosnovanim. U bitnom ističe kako tužitelj ni na koji način nije dokazao u čemu se ogleda povreda njegovih prava te na koji način smatra da bi tuženik mogao, u okviru svojeg djelovanja propisanog ZEK-om, djelovati u smjeru zaštite njegove osobnosti, a radi čega je tuženik utvrdio kako nije postojala osnova za usvajanje njegovog zahtjeva. Ističe kako je iz cjelokupne dokumentacije razvidno da je pobijana presuda donesena temeljem činjenica i izvedenih dokaza te da nema osnove za usvajanjem navoda tužitelja, a koji u svojoj žalbi nije iznio nikakve nove činjenice niti dokaze u odnosu na ono što je već prethodno utvrđeno, slijedom čega tuženik predlaže ovom Sudu odbiti žalbu tužitelja kao neosnovanu.

Odgovor na žalbu tuženika dostavljen je žalitelju, ovdje tužitelju, sukladno članku 71. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.).

Žalba nije osnovana.

Ispitujući osporenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da prvostupanjski upravni sud pobijanom odlukom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja te da je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, prema odredbi članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, protiv presude upravnog suda stranke mogu podnijeti žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj citiranom zakonskom odredbom. To stoga jer je, prema podacima sveza spisa, postupak prije donošenja osporene odluke proveden sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski upravni sud je istu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora, nakon čega je osnovano zaključio da nisu ispunjene pretpostavke za pokretanje postupka po zahtjevu tužitelja sukladno odredbi članka 51. ZEK-a, zbog čega je, temeljem članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, tužiteljev zahtjev pravilno odbačen.

Naime, i po ocjeni ovog Suda, prigovori su dijelom usmjereni na zaštitu tužiteljeve osobnosti od učestalog kršenja njegovih prava kao potrošača i na naknadu pretrpljene štete, a što nije u ovlasti rješavanja tuženika temeljem citirane zakonske odredbe, dok je u dijelu koji se odnosi na pritužbe tužitelja u vezi aktivacije

operator iste usvojio na način da je raskinuo pretplatničke ugovore i izvršio korekciju odnosno finansijska odobrenja po konkretno ispostavljenim računima, zbog čega niti po toj osnovi nisu ispunjeni uvjeti za postupanje tuženika u smislu odredbe članka 51. ZEK-a.

Tužitelj niti navodima žalbe nije doveo u sumnju pravilnost tako utvrđenog činjeničnog stanja, jer, osim iznošenja općenitih prigovora na postupanje operatora, i u žalbi navodi da mu je operator u nekoliko navrata priznao dio više plaćenih iznosa. Međutim, prema navodima žalbe tužitelj se, zbog nezadovoljstva nekim odgovorima operatora, istom ponovno obratio podnescima od 11. prosinca 2015. i 8. siječnja 2016., navodeći propuste s tim u vezi, a što sve nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari, jer isto nije ni bilo predmetom postupka pred tužnikom s obzirom da se radi o podnescima upućenim operatoru nakon donošenja rješenja tuženika od 2. studenog 2015., a kojim je predmetni postupak dovršen.

Nije pravno odlučan niti prigovor tužitelja da tuženik u predmetnom postupku nije pribavio mišljenje Povjerenstva za zaštitu prava korisnika usluga, jer o njegovom zahtjevu nije meritorno odlučeno upravo s obzirom na činjenicu da nisu ispunjene zakonom propisane pretpostavke za isto, zbog čega nije ni bilo mjesta tražiti takvo mišljenje, kako to osnovano navodi i prvostupanjski sud u osporenoj presudi.

Kako, dakle, tužitelj žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, a niti pravilnost primjene materijalnog prava, to ovaj Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, žalbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 28. rujna 2016.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.

Za točnost otpredka - ovlaštení službeník

Tanja Nemčić

